

Nere asabak egin zutela
gaur bizi geran supazter?
Egia ote? Zingun ta zangun,
loturikan sokil ta auster (3),
ez al dakargu egoitz eder au
denon kemen-lanez susper? (4)
Ori gogotan, emen ez dabil
iñor ere zuri-alper.

Nere emazte gazte bizkorra
dugu eredu aurrenik,
gero aurtxoak, ikasle zoli,
ez ditugu iñoiz aitzurík!
Ni nauzu, damuz! , aita ezaxo! ;
baiña lanari emanik,
ez nuke iñolaz egoitz txairo au
lorrindu gura nasairik.

Guztiona da ezmezik gabe
aterpe fiñ ta zuria:
orratik beti deitzen diogu
ozenki «Gure kabia».
Bedi urteetan geure kabia,
urteetan geure zoria:
oillo-lur ontan bizi ostein
baita bekigu obia.

Inguru-biran nolako siska! (5)
Gutzizko joan-etorri;
ez da gezurra, egía baizik,
gizonak badu elorri! (6)

-
- (3) Auts.
(4) Bizi.
(5) Naikeri.
(6) Kezka.

Presaka beti, elkar bultzaka,
leizak nunbait eratorri...
Nork ote dio giltza emango
euri-jasa goibel orri?

Beetikan dantzut burdin-jo xea,
gabi-eresi nasia;
maillu-lan otsa, su-atsal bero,
giz-arnasaren saria;
mendarte illetan tximini kea,
lurraren sabel guria,
eskeinka beti berea duen
sabel barneko oparia.

Euskaldun lurra, gure asabak,
taiuz emanik lanera,
bidez zituzten zoztorrak goituz
eraman zuten aurrera,
Ola ta meatz, mendi ta soro,
lur onetsi ta gupera!
Eresi-lanez, oi euskal lurra,
zaude beti egutera!

Gure lur, meatz kutsuz asea,
Asiera-k bein
izan kartsua eman ziona,
gizonak ari-arian
kondaira zear bere esku-lanez
aldatu digu guztian:
ola ta soro, esku ta tresna,
oro darama bortxian.

Aspaldi danik gure asaben
izerdiz ore egiña,
odolez noizka busti oi dugu
man-lor biurtu eziña;
jaiotez zalu (7), tai (8) bako lanez
erro biurka, jakiña! ,

---

(7) Bizkor.

(8) Eten gabe.

berton tinkoti oi gera denok,
aritz tantaiaak bagiña.

Bein ta bein, baiña, etxe ondoan
bekust arrasti argia,
baratz-zale ta zillar dardaraz
asperen bezain zolia:
mendien l.ate azken gabean
berdeaz naste gorria,
zugatz-adar gaiñ, il agiñeko,
tanta jario euzkia.

Oro da eder euskal errian,
aran, troka ta itxasoa.
Zuri gorrizka aldamenean
neskatx eder lez soroa.
Auxe dut nere bazter joria,
auxe dut nere txokoa,
nere asabai beiñola maitez
Goikoak emandakoa.

Itz soilka gabe, egi zeatzez
nai nuke bizi ementxe:
lana denontzat, ogi kuskurra,
maitasun gaia ta etxe.
Zabal biotza bebil auzoan
eguzki galda legetxe;
nekerik iñoiz baletorkigu,
betorke baita berantxe.

Nere barrua lasai dudala,
lo egin nai dut gauero,
eta kemenez berriz aserik
lanera itzuli goizero.

Kezkarik gabe goiz eta arrasti
lanari lotu ezkeru,
diru-orratza goi-bidetzeak
ez nau jarriko su-bero.

Zillar goseak asko darabiltz
bizi maullan igo nairik;
nik nene etxean ba dut aukera.
ba dut upelka zillarrik;
Jaunak ezarri esku artean
onak dizkigu gogotik,
osasuna ta lanaren griña,
ba al dugu zillar oberik?

Oi gure egoitz, jatorri etxe,
muño gaiñean etzana!
Guztietatik zara bikaiñen,
gure Loreder otzana!
Orma zuri ta teillatu gorri,
naia doakit zugana...
Zaitetz betikoz magal beroa,
gure kabitxo laztana!

